

Dosarul nr. 2ra-438/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana (jud. M.Gandrabur)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Simciuc, I.Țurcan, I.Cotruță)

ÎN C H E I E R E

13 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” împotriva lui Ion Tărîță, intervenienți accesorii Compania Internațională de Asigurări „Asito” și Biroul Național al Asigurătorilor de Autovehicule cu privire la repararea prejudiciului material,

împotriva deciziei din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” și s-a menținut hotărârea din 6 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana,

c o n s t a t ă :

La 12 iulie 2016, Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ion Tărîță, intervenienți accesorii Compania Internațională de Asigurări „Asito” și Biroul Național al Asigurătorilor de Autovehicule cu privire la repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 7 mai 2010 în mun. Chișinău, șos. Poltava a avut loc accidentul rutier cu implicarea autovehiculului de model Mercedes 300, cu numărul de înmatriculare XXXXXX, condus de către Vladislav Rogatchin și autovehiculul de model Volkswagen Passat, cu umărul de înmatriculare XXXXXX, condus de către Ion Tărîță.

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție nr. XXXXXXXXXXXX din 7 mai 2010, Ion Tărîță a fost recunoscut vinovat de producerea accidentului rutier în baza art. 242 alin. (2) Cod contravențional.

În urma acțiunilor ilicite ale lui Ion Tărîță, i-a fost cauzat prejudiciu material caracterizat prin deteriorarea autovehiculului de model Mercedes 300, cu numărul de înmatriculare XXXXXX, pe care îl deținea în locațiune conform contractului nr.xx din xx xxxxxx xxxx.

A menționat că, Ion Tărîță nu deținea poliță de asigurare de răspundere civilă auto valabilă, iar polița prezentată era cu termenul expirat din data de 6 mai 2010. Din acest motiv a efectuat din cont propriu lucrările de reparație a autovehiculului.

În acest sens, la 14 iulie 2010, Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” a încheiat contractul de prestări servicii privind reparația autovehiculului cu Societatea cu Răspundere Limitată „Autosistem”, pentru care a achitat suma de 63 740 de lei, fapt confirmat prin ordinul de plată electronic nr. 176 din 2 august 2010.

Prin factura de expediție nr. 596006 și actul de efectuare a lucrărilor din 14 august 2010, autovehiculul a fost reparat în proporție de 100%.

Deoarece la momentul producerii accidentului rutier Ion Tărîță nu deținea poliță de asigurare obligatorie civilă auto, valabilă, prejudiciul cauzat urmează a fi reparat de către acesta.

Totodată, prin declarația din 7 decembrie 2013, Ion Tărîță a recunoscut faptul accidentării autovehiculului de model Mercedes 300, cu numărul de înmatriculare XXXXXX, cât și faptul efectuării lucrărilor de reparație în sumă de 63 740 de lei de către Societatea cu Răspundere Limitată „Autosistem”, din contul Societății cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”.

Potrivit declarației din 7 decembrie 2013, Ion Tărîță a recunoscut suma prejudiciului pe care urma să o achite benevol, însă, până la moment nu a executat această obligație și în mod intenționat tergiversează executarea acesteia în scopul expirării termenului de prescripție.

A solicitat Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” admiterea acțiunii, încasarea din contul lui Ion Tărîță a prejudiciului cauzat în sumă de 63 740 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 27 septembrie 2016 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”.

Prin decizia din 2 mai 2017 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”, s-a casat integral hotărârea din 27 septembrie 2016 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău cu restituirea cauzei spre rejudecare în instanța de fond.

Prin hotărârea din 6 decembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana, s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”.

Prin decizia din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” și s-a menținut hotărârea din 6 decembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana.

La 5 ianuarie 2019, Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, instanțele ierarhic inferioare, contrar circumstanțelor cauzei și normelor de drept material, au apreciat arbitrar probele, iar prin erorile comise s-a încălcat drepturile și libertățile fundamentale ale omului.

A considerat fiind lipsită de suport poziția instanțelor precum că, Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” nu s-a adresat cu cerere de despăgubire către Societatea pe Acțiuni „Asito” pentru deschiderea dosarului de daune.

A indicat că, dosarul de daune a fost deschis și ulterior anulat de către Societatea pe Acțiuni „Asito” în temeiul cererii lui Ion Tărîță cu mențiunea reparării prejudiciului de către și din contul ultimului.

Materialele cauzei denotă că, la momentul producerii accidentului rutier, Ion Tăriță deținea polița de asigurare obligatorie de răspundere civilă nr. 0180840 din 7 mai 2010, eliberată de Societatea pe Acțiuni „Asito”, fapt care a fost consemnat în procesul-verbal cu privire la contravenție.

Totodată, este anexată copia poliței de asigurare seria AA nr. 0052134 din 7 mai 2009, care nu era valabilă la data producerii accidentului rutier.

Prin declarația lui Ion Tăriță, acesta a recunoscut despre lipsa poliței de asigurare la momentul producerii accidentului, motiv din care a solicitat anularea dosarului de daune asumându-și obligațiunea de a repara autovehiculul avariat din cont propriu.

În temeiul art. 16 alin. (1) lit. i) și art. 19 alin. (1) din Legea cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, instanțele ierarhic inferioare au omis de a conchide că Ion Tăriță are obligațiunea de a achita despăgubirile aduse în urma accidentului rutier provocat.

A solicitat Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 26 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 6 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 6 februarie 2019, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Însă, intimații Ion Tăriță, Compania Internațională de Asigurări „Asito” și Biroul Național al Asigurătorilor de Autovehicule nu au depus referință prin care să-și expună opinia asupra motivelor invocate în recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs declarată de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”, în raport cu materialele cauzei civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 26 septembrie 2018, care a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 11 octombrie 2018 (f.d.185). Materialele cauzei atestă că, reprezentantul Societății cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”, Aliona Zubco, a făcut cunoștință cu materialele cauzei la data de 8 noiembrie 2018 (f.d.187).

Astfel, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată de către Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” în interiorul termenului legal, or cererea de recurs a fost depusă prin intermediul oficiului poștal la data de 5 ianuarie 2019 (f.d.197).

Verificând motivele de casare, invocate în recurs, completul Colegiului atestă că, argumentele invocate se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, argumentele invocate de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurenteii este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelor încălcări esențiale sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

La caz, criticile invocate de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co” nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor.

Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

Or, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurenței, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul său cu soluția dată de instanța de apel, iar criticile invocate în recurs nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”.

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil și consideră că, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În temeiul art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Rosla & Co”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Svetlana Filincova

Nicolae Craiu